

Пре свега је важна чињеница да је референдум одржан. Европска унија је настала без да је ико о томе питао обичне Европљане. То је била одлука европских елита, коју је подржао Вашингтон и клуба фанатика и глобалиста, какав је Џорџ Сорос. Нико није питао народе и одлучено је без њихове воље. Тада је постојао Совјетски савез, а европске интеграције су биле усмерене против наше државе и Источног блока. Међутим, Совјетски савез се распао брже него што се очекивало, па је Европска унија морала да се заокружи у потпуно другачијим условима од оних када је основана.

У раним деведесетим, Уједињена Европа је била изненађење за Американце. Више није било непријатеља на Истоку, а француска и немачка елита су планирале да створе независни безбедносни систем, сопствену војску (EuroCorps), са изгледима да се тако ослободе НАТО контроле, или барем америчке контроле. И, логично би било да је било време да, када је Москва расформирала Варшавски пакт, и НАТО пакт буде расформиран. Тада је Европа могла да постане независни геополитички играч – чак и ако не би била про-руски играч, било би јасно и да није про-амерички.

Онда је Велика Британија дошла до тога да је постала главни партнер Сједињених држава у Старом свету.

Американци су раније били британска колонија, али су се у 20. веку те улоге замениле –

у политичком и стратешком смислу, Енглеска је постала вашингтонски вазал и сатрап. То није баш тако пријатна геополитичка стварност; центар Атлантизма се померио још више на Запад. Тако је Британија критиковала све немачке и француске иницијативе чији је циљ био стварање праве Европе, европске Европе – не америчке или атлантистичке. Британија је успешно одиграла своју улогу. Није се мешала у европске послове, али, кадгод би континенталне силе објавиле неки свој став, другачији од америчког, Британија би журила да спаси Вашингтон. На то их је терала њихова улога вазала.

То је био случај и у ирачком рату. Британцима, који нису прихватили еуро, него задржали своју фунту, могло је да изгледа као и да нису у ЕУ. Међутим, чим европске државе започну нешто друго и другачије, нешто стварно европско, Лондон се одмах активира и често буде на страни најчуднијих “Европљана” - углавном оних са Балтика или из Источне Европе, који су брзо једног господара заменили другим и кренули да нападају оног првог. Програм лајања је, наравно, правио Вашингтон, али је Мутни Албион допринео на прилично непријатан, анти-европски начин – англосаксонском игром, под велом свог већ застарелог, “високо” арогантног стила.

Али, Британци су одлучили да иду. Брежит. На крају крајева, људе нико није ни питао када је Британија улазила у Унију, и искрено, Британија јесте нешто изгубила чланством у ЕУ. Само ситнице. Али, ствар није у томе. Које још треба Уједињена Европа? Евроскептичне партије, и са левице и са деснице, побеђују у све више држава, па је јасно да главни тренд води ка крају Европске уније.

Једно је јасно: Брежит значи да, исти они, који су направили Европску унију, стари глобалисти, сада је растурају, јер им је тако корисно, јер су се разочарали или траже неку нову стратегију. Ово ће, свакако, водити ка хаосу. Тај хаос је дуго постојао на Блиском истоку, у арапском свету, али, сада је ред на Европу. И све је већ припремљено. Британци, можда, само напуштају брод који тоне. Али, и даље нису сасвим безбедни. Хорде миграната које прелазе Средоземно море и Канал морају се обуздавати на два фронта. У тунелу и на води. То ће Британце научити памети.

Да су Британци одлучили да не оду, то би значило да се вашингтонски стратези и даље плаше да би Европа могла да се отме контроли и да би под претњом фаталне кризе могла да прихвати, на пример, понуђени савез са Русијом. Штавише, Москва је истакла да, у сваком случају, пријатељска понуда и даље важи.

Европска демократија не значи више владавину народа, већ владавину елита. Те тако народи не одлучују ни о чему. Право друштво спектакла. Свака демократија је само покриће за владавину елита. А, данас је то могло да постане свакоме јасно.

(Катехон)